

Rodina Jana Fischera

Tohle je fotka naší rodiny sedící v trávě na nějakém výletu. Byla pořízena v roce 1923. Maminka (Julie Fischer, rozená Lederer) vypadá velmi zarputile, tatínek (Richard Fischer) se tváří jakoby nic a pak já, asi roční, na klíně příjemné mladé blondýnky. Vedle mě je můj bratr Herbert. Snímek jasně ukazuje, jak se věci měly. Tenhle obrázek hovoří. Nemusím vám nic říkat, všechno je tu napsáno.

Můj otec byl úspěšný obchodník a vydělával spoustu peněz. Mohl si tedy dovolit slečnu na hlídání, když jsem se narodil. Otcova nekontrolovatelná slabost pro něžné pohlaví se později stala jednou z příčin smutného konce naší rodiny.

Otcova německá agentura dobře prosperovala, tatínek si dokonce koupil auto - škodovku. Mělo ohromně velké reflektory a vypadalo velice impozantně. K autu byl taky šofér. Bylo to služební auto a on ho přes týden používal v práci, ale o nedělích přišlo do Týnské ulice. Šofér otevřel bránu a naše rodina vyrazila na výlet.

Moje maminka byla melancholická a od přírody uzavřená. Nevím, jestli taková byla, už když si ji tatínek bral, ale takhle jsem ji znal. Přestože měla jen základní vzdělání, byla náruživá čtenářka, zajímala se o kvalitní literaturu, dokonce o filozofické knihy. Nemůžu říct, co z těch knih načerpala, ale přestože nebyla žádný intelektuál, byla ve svých názorech vždy velice umírněná a přemýšlivá.

Byli jsme asimilovaná rodina, takže jsme k židovským tradicím neměli přímé vazby, jen zprostředkovaně. Naše rodina nedodržovala, nejedli jsme košer, nechodili jsme do synagogy. Bylo to jenom jaksi v rodinné tradici, takže se to jaksi respektovalo, ale neslavilo. Že jsem Žid, jsem věděl, jenže to vědění tehdy obnášelo něco úplně jiného, než si lidé dnes myslí. Nebylo to nic výjimečného, všude kolem nás byli takoví lidé jako my. Nebylo to nic mimořádného, ale něco jako byste byli v Sokole nebo podobně. Kdo byl Žid, tak byl Žid. Nebyli jsme praktikující. Stýkali jsme se s Židy, kteří byli stejně asimilovaní jako my.